

Milí Mostečtí, milí přátelé v Kristu, vážení hosté,

osnovu dnešních bohoslužeb, včetně písní, připravil Aleš, stejně jako smuteční oznámení, které začal chystat už v červenci roku 2008.

Napsal, že by byl rád, kdyby do těchto bohoslužeb byly zapracovány biblické texty, které zazněly při jeho křtu. Ty jste mohli číst na smutečním oznámení, a právě jsme je slyšeli. Přál si, aby kázání bylo kázáním, tedy aby to - vzhledem k situaci - byl výklad biblických textů.

První je z žalmu 85: **"Což nám nenavrátiš život, aby se tvůj lid z tebe radoval?"**

"Což nám nenavrátiš život ? " Z té formulace je zřejmé, že autor té písně - žalmista - počítá s tím, že Hospodin navrací život. A ptá se dost napřímo. A kdyby to nemělo přijít, bylo by to pro něj překvapením. Zná totiž Boha jako toho, který dává život , který vrací život navzdory smrti. Mám za to, že tak to věřil i Aleš, s přímostí jemu vlastní. Však připravil přesně i slovní formulaci pro smuteční oznámení: **"s důvěrou, že Bůh na nás ve své lásce stále pamatuje a v naději na vzkříšení mrtvých a život budoucího věku."** To je to základní v tuto chvíli, milí přátelé, že jsme se navzdory velikému smutku mohli v tuto chvíli sejít s předznamenáním této důvěry, pod hlavičkou biblické naděje, že tu jsme **"s důvěrou a v naději"**. Tak to Aleš sepsal, tak to (podle bible) věřil, tuto důvěru a naději jako kazatel mnohým zvěstoval, vysvětloval, přinášel, spolu s nimi o tuto biblickou důvěru a naději bojoval a prosil. A proto je přiměřené, že dnešní bohoslužby začaly tím, že Alešovi synové hráli a troubili melodii písně Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal. Protože navzdory velikému smutku jsme se, také díky Alešově svědectví víry, mohli v tuto chvíli sejít **s důvěrou a v naději**, v naději, která není z nás, ale darovaná, darovaná od Boha.

A když je tohle jasné, že Pán Bůh je síla má, a že nejvíc důležité je, že Pán Bůh je síla má, když mně už vlastní síly docházejí; když si ujasníme, že Hrad přepevný je - nikoli člověk, nikoli církev, ani cokoli jiného, ale Pán Bůh náš. Když tohle je zřejmé, můžeme v tuto chvíli přemýšlet vděčně i o člověku. Vděčně za všechno to, co nám Pán Bůh skrze Aleše dal, dal s ním prožít, co jsme mohli od něj slyšet, kde jsme s ním mohli být.... Díky Pane Bože.

Druhý text je z epištoly Římanům: **"Byli jsme křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života."**

Rozhodnutí pro víru, stvrzené ve křtu, vnímal Aleš jako rozhodnutí v životě klíčové. Osobní reakce na Boží zavolání, tak prožíval Aleš i své povolání k víře a křest. A to v našich zeměpisných šířkách znamená vystoupit z davu a vyrazit - do neznáma, jako Abraham, ten obraz měl Aleš rád.

Na rozdíl od mnoha svých kolegů se pro křesťanskou víru rozhodl sám, v dospělosti. A myslím, že si ji cenil mnohem víc než my okolo s vírou zděděnou. Asi jako když člověk dostane (třeba po předcích) kus nábytku, tak někdo to dědictví přijímá úplně samozřejmě a ještě je u toho nespokojen, že se mu to tady nelíbí a nehodí, tady by to upravil, tady tapetou polepil, myslím tedy na víru, když je zděděná. Aleš to měl jinak - radoval se, že víru dostal, a upozorňoval nás, jaký poklad to vlastně máme a v církvi předáváme dál. A tak byl ve svém vnímání vlastně dobře evangelicky tradiční, opíral se o jasné výpovědi, šel na věc zpříma, tam kde se ostatní ošívali, interpretovali, měli otazníky. Jistě i s Alešem jsme spolu diskutovali atd. ale to základní považoval za jasné: Rozhodnutí pro víru je to nejmoudřejší, co člověk v životě

může udělat. Jako jeden z mála věděl datum svého křtu a připomínal i svým dětem data jejich křtů. (jestli se nemýlím, tak u Mosteckých visí křestní data členů domácnosti přímo na nástěnce v kuchyni)

A pak je tu ještě ten třetí text. **"Ježíš řekl: Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne."** Asi je dobře poznamenat, že Ježíš těm, kdo se k němu přidají, kdo chtějí jít za ním, nepřislubuje (na rozdíl od různých ideologů, vůdců a lapačů duší), že se rozhodnutím pro něj vyřeší jejich problémy a těžkosti že zmizí. Na cestě za ním máme svůj kříž nést. To je následování. S boží pomocí je pak ten kříž k unesení. Záchrana, kterou přislubuje je jinak - vlastně v paradoxu: **"Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde."**

Může se stát, že když se člověk dozví o závažné diagnóze, byť žil doposud v otevřenosti k okolí a výzvam od života i od Boha, tak se od té chvíle soustředí jen sám na sebe, vystoupí ze všech aktivit, do kterých je zapojen a koncentruje se na sebe. U Aleše to bylo jinak, a to také patří ke svědectví jeho víry, že stále pokračoval, reagoval na výzvy okolí a Boha, ptal se, kde je ho potřeba. A možná, že kdyby se soustředil výlučně na záchranu svého života a všechnu svou energii věnoval pouze tématu své nemoci,.... že by život ztratil, protože by vše ostatní šlo stranou a z jeho života by se život, účast na životě s velkým Ž v době nemoci vytratil. Záchrana jeho života ovšem nebyla v centru jeho pozornosti. On život - jak mu síly stačily - dál naplňoval službou...

Vracím ještě k textu z epištoly Římanům: ve křtu jsme byli s Kristem spojeni, pohřbeni ve smrt. V té totálně pasivní chvíli, kdy člověk jen přijímá a říká u křtu "patřím tobě Pane", v tu chvíli se zakládá na něco, z čeho může mít užitek ve chvíli kdy je zcela pasivní z jiného důvodu, v umírání. V tu chvíli se ho týká i Kristovo vzkříšení.

Sám Bůh potvrzuje: "Patříš mně. Stále." Apoštol Pavel to říká dosti jasně : **"Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spoli s ním budeme také žít."** Stejně jasně to formuluje píseň, kterou budeme zpívat a kterou Aleš také vybral: Neodloučí mne zde nic od něho, rozumějme Krista, v něm jsem já živ, smrti se nebojím.

V této naději Aleš opouštěl toto bytí, potvrdil to Filipovi v rozhovoru dva dny před smrtí, že věci budoucí očekává beze strachu, posilován vírou. V důvěře, že na konci cesty je prostřený stůl Kristův. A Aleš tam možná pronáší něco o tom, že budeme koukat, co tam je přichystané - co oko neviděl a ucho neslyšelo.... Amen